N:r 19. Årg. 16 | 1 Okt. 1911 | Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Kan det komma en väckelse? — Lekmännens missionsrörelse i Amerika efter fyra år. II. — Rekreationsresa till våra utstationer — Brefafdelningen. — Böneämne. — Missionärernas namn och adresser. — Missionskycklingen. — Hemmet för missionärernas barn.

Kan det komma en väckelse?

Af *Andrew Murray.*

Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröfven så, hurudan jag blifver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster öfver eder och utgjuta öfver eder riklig välsignelse.
Mal. 3: 10.

Behofvet af en väckelse kännes öfver hela Herrens församling. Några äro vissa på, att en väckelse skall komma. Andra uttala sig försiktigare och mena, att en väckelse kommer först då, när Guds folk uppfyllt de villkor, Gud uppställt.

I ett bref från Moody, som offentliggjordes strax efter hans död, säger han:

»När våra öron äro öppna för Guds röst och våra hjärtan hafva öfverlämnat sig helt åt hans ledning, då tror jag, att vi stå inför en ovanlig andlig väckelse.»

Om det är sant, att Gud är trofast i uppfyllandet af sina löften men väntar på att vi troget skola uppfylla de villkor, han uppställt för oss, då, menar jag, ha vi orsak att allvarligt fråga oss, om ställningen i Herrens församling och bland dess tjänare verkligen är sådan, att vi med förtröstan kunna vänta den fullhet af välsignelse, som vi längta efter och så mycket tala om.

Vi ha i sanning orsak att pröfva våra hjärtan för att se, om förbindelsen mellan Gud och hans folk är så innerlig och vårt deltagande i arbetet för världens frälsning så lefvande, att Gud kan sända sina lefvande vattuströmmar.

För att med visshet kunna tala om att en väckelse skall komma, måste man själf vara en människa, som står inför Guds ansikte. Ingen har gudomlig rättighet att tala i Guds namn, att vittna mot synden och bedja i tro för andras frälsning, som icke själf uppfyller de af Gud gifna villkoren. Tänk på en man sådan som Elias! Gud hade gifvit honom det löftet, att han skulle låta det regna på jorden. Men först måste Elias uppfylla betingelserna. Han måste träda fram inför Ahab, han måste återuppbygga Guds altare, han måste reformera det affälliga folket, nedkalla eld från himmelen och låta dräpa Baalsprofeterna, innan han kunde säga till Ahab »Drag nu upp — ty jag hör bruset af ett regn.»

Och icke ens då var hans verk fullgjordt. Han måste stiga upp på Karmels topp, böja sig mot jorden och sänka sitt ansikte mellan sina knän. Och trots det att hans tjänare, som var utsänd att spana efter moln, sju gånger kom tillbaka och sade: »Jag ser ingenting», måste han hålla ut.

Det är ansvarsfullt att lofva ett ogudaktigt folk regn från himmelen. Det kräfver en man, som står *inför Gud* och af honom får sig uppenbaradt, hvad som skall ske, och som tillika står *inför folket* och frimodigt talar i en nitälskande Guds namn. En sådan Herrens tjänare måste till sist draga ned välsignelse från ofvan genom en uthållig bön. Det är sannerligen ingen lätt sak att profetera om en väckelse, att uttala den förvissningen, att Gud står i begrepp att göra något nytt och underbart, att å Herrens vägnar våga lofva, att han skall »öppna himmelens fönster och utgjuta riklig, ja, öfverflödande välsignelse».

Det ställe hos profeten Malaki, hvarur dessa ord äro tagna, visar oss klart de villkor, som måste vara uppfyllda, innan en väckelse kan väntas. Profeten säger till folket, att de *röfvat* från Gud genom att undanhålla honom det, som han hade att fordra, och att Gud därför icke heller hörde deras bön. Gud fordrade af dem, att de skulle frambära *tionde* till hans hus för att därmed erkänna sitt beroende af honom, och för att han därigenom skulle kunna underhålla sina tjänare. Gud öfverlät åt dem själfva att *visa,* hur mycket de önskade få af honom. Han kunde välsigna dem endast i så hög grad, som de visade, att han för dem ägde värde.

»Med det mått, hvarmed I mäten, skall det mätas åt eder igen.»

Men Israels barn hade icke burit fram till Gud den tionde, som han hade befallt. Och för att visa dem, hur afskyvärd denna synd var, säger han, att de hade »röfvat» från honom, samt tillägger:

»Menen I, att en människa får röfva från Gud? Ty I röfven ju från mig. Åter frågen I: 'På hvad sätt hafva vi röfvat från dig?' — »Jo, i fråga om tionden och offergärden.» — Och så tillägger Gud: »Förbannelse har drabbat eder, men ändå röfven I från mig, så många I ären.»

De hade behållit för egen del, hvad som tillkom Gud. Därför hade Gud tillbakahållit sin välsignelse.

»Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat.» Så hade Gud sagt. Guds ställning till Israels barn var beroende af deras ställning till *honom* och hans *hus*. Om de ville gifva honom full tionde, så ville han utgjuta öfver dem himmelens välsignelse i strömmar.

Må vi, så många af oss, som längta efter en väckelse, förehålla Gud hans löfte hos Malaki och bedja honom öppna himmelens fönster. Men må vi också se till, om vi verkligen kunna säga till Gud, att vi äro villiga att frambära *full tionde* till hans hus. Må vi se oss för! Bo vi kanske icke i panelade hus, medan Herrens hus »ligger öde»? Äro vi vissa på att Gud icke vill svara oss med orden: »Menen I då, att en människa får röfva från Gud?»

Hvad menar Gud i våra dagar med »sitt hus»? Hvad menar han med att säga, att det huset ligger öde, medan vi själfva bo i »panelade hus»? I liknelsen om den stora nattvarden säger Jesus: »Gån ut och nödgen dem att komma in, på det att *mitt hus* må varda fullt!» Det är samma hus, hvarom Gud säger, att det ligger öde, medan de heliga bo i »panelade hus».

Kristi församling har fått den outsägliga äran och förmånen att bygga Guds hus, ja, att själf vara hans hus, det hus, i hvilket de olika folken kunna samlas in. Afsikten med att Gud har upprättat en församling på jorden, är, att denna församling skall *uppbygga hans hus i hela världen*, så att hela världen skall få höra hans evangelium. Och Gud har uppfordrat sitt folk att sörja för, att det skall finnas spis i hans hus, och att hans tjänare skola hafva nog, så att de kunna draga ut och kalla alla folkslag in i hans hus. Gud begär af alla sina troende utan undantag, att de med helt hjärta skola ställa sig i hans tjänst, så att hans hus må blifva fullt.

Men hvad se vi, när vi se oss om?

Efter 1900 år har största delen af världen ännu icke hört Kristi evangelium. Ett helt århundrade efter sedan Herren uppväckte sitt folk till att bedrifva hednamission, finnas i våra dagar knappt 20,000 hvita missionärer ute på missionsfältet. Det är allt, hvad församlingen förmått åstadkomma för att möta 1,000 millioner hedningars och muhammedaners behof. Och hvad innebär detta? Jo, att hednavärlden i själfva verket ligger där som Guds öde hus.

Och hvarför? För att de kristna icke lyssna till Kristi befallning och icke äro villiga att frambära till honom *full* tionde och ställa sig själfva i hans tjänst.

Missionssällskapen bedja om missionärer och om penningeunderstöd. Från omvända hedningar kommer ropet om hjälp. Och Guds ord innehåller nu som alltid hans befallning och hans löften. Men den stora mängden af kristna ha icke ens en tanke på att frambära full tionde till Herrens hus.

Oerhörda områden af hans hus ligga öde, och där det bygges, finns det icke spis nog åt dem, som tjäna därinne. Men Guds ord ljuder i dag som alltid lika allvarligt och bestämdt: »Menen I då, att en människa får röfva från Gud? Ty I röfven ju från mig.»

När profeten uttalade dessa ord, svarade folket: »På hvad sätt hafva vi röfvat från dig?» De ville icke vidgå, att de hade röfvat från Gud. Liknande frågor och svar upprepas fem gånger i denna bok. Sålunda frågar folket: »Hvarmed hafva vi visat förakt för ditt namn? På hvad sätt hafva vi varit försumliga mot dig? Hvarmed trötta vi ut dig?» Alltjämt denna fullkomliga brist på syndakännedom och förståelse, att Gud verkligen menar, hvad han säger, när han begär *full* tionde! Och dock berömde Israels barn sig af att vara Guds folk.

Men är det annorlunda i våra dagar? Förstå de troende, att Gud verkligen kräfver full tionde — att han begär hela hjärtat — ett helt öfverlämnande i hans tjänst? Erkänna de, att Guds kraf är omutligt, och att de röfva från honom, när de undanhålla honom människor eller penningar, som äro nödvändiga, för att hans hus skall kunna uppföras?

Det hjälper icke att bedja om en väckelse, ifall vi undanhålla Gud något af det, som tillhör honom. Det allra första, som är nödvändigt, innan hans hand kan öppna himmelens fönster, är, att *full tionde* blir framburen.

Det talas ofta om brist på missionsintresse. Men det är icke detta, som är det svåraste. Roten till det onda ligger däri, att hjärtat icke gifves helt åt Gud, att det andliga lifvet, det innersta i gudsförhållandet är sjukt och svagt. Innan synden är erkänd och bortlagd och man blifvit villig att inviga hela sitt lif till Guds tjänst, blir icke bönen om väckelse hörd.

Om Guds Ande blefve utgjuten öfver Herrens folk, så att de blefve uppväckta och erhölle det heliga offersinnet, hur lätt skulle då icke hvarje missionssällskaps inkomster kunna fördubblas! Och ingen skulle därigenom känna sig fattigare, nej, tvärtom mycket rikare. Om vi önska en väckelse, så må vi bedja i ett sinne, som är villigt att offra, så att Gud får taga oss helt i besittning och erhålla af oss, hvad han begär.

Bönen om väckelse är en sak, som kräfver allvarlig hjärterannsakan. Det medför ett stort ansvar att bedja om en väckelse. Det ställer den frågan till oss, om vi äro beredda att offra våra egna intressen för att gifva åt dem, som äro i nöd. Det ställer den frågan till oss, om vårt förhållande till Gud är sådant, att vi tillåta honom att föra oss ut

ur det själfviska lifvet och in i ett lif, där vi helt ställa oss till hans förfogande i tro, att han genom oss kan bevisa, hvad han förmår göra.

Ja, bön om en väckelse kan komma att betyda oändligt mycket för oss i mer än ett hänseende. Men må vi icke frukta! Låt oss utan dröjsmål frambära full tionde till Guds hus! Och vi skola utan bäfvan kunna vänta, att han öppnar himmelens fönster och utgjuter strömmar af välsignelse.

Lekmännens missionsrörelse i Amerika efter fyra år.

Utdrag ur ett föredrag af *Samuel Capen.*

II.

Denna rörelse har gjort mycket för befrämjande af de kristnas enhet. Under gångna år hafva de troende varit fördelade inom olika läger, och hvarje samfnnd har tänkt blott på sina intressen. Allt detta har förändrats. Inom denna rörelse, som är både osekterisk och internationell, förekommer intet af rivalisering. Här är icke fråga om nppbyggande af något parti, någon sekt, någon särskild kyrka ntan af *Guds rike.* Här gäller en för alla och alla för en. Rörelsen har bidragit till en större praktisk samverkan mellan de olika missionssällskapen. Medvetandet att de hafva en gemensam sak lär dem att hålla tillsammans. Vid stora allmänna missionskonferenser lära de af hvarandras arbeten och inspireras af hvarandras föredömen. Utbyte af god missionslitteratur börjar ock bli ganska vanligt, och härigenom kan mycket penningar besparas. Rörelsen vill hämta fram det bästa från hvarje sällskap och vid sina konferenser, där alla mötas på en gemensam grund, sätta det inom räckhåll för alla. Under hundratals år hafva de kristna ödt bort mycket af sin kraft i gagnlösa diskussioner. Lekmännens missionsrörelse vill söka göra slut på sådant, på det att mänsklighetens rop och Guds röst tydligare må höras.

* * *

Ett af rörelsens största resultat har varit den betydelse, som *bönen för missionen* fått för tusenden och åter tusenden. Ja, *missionen* har fått en plats, som den ännu för några år sedan icke innehade i den enskilda bönen, i familjeandakten och vid den offentliga gndstjänsten. Blott under de sista sex månaderna har, så yttrar en skarp iakttagare af tidsförhållandena, inom Guds församling hörts dubbelt så mycket bön som förut för missionen. Och bönen är, det veta vi, den egentliga *kraften* i församlingens lif.

Den predikant, som numer icke hvarje söndag i sina böner ihågkommer världsmissionen, borde icke bekläda den post, han innehar. Huru stort behofvet än är af personliga arbetskrafter och af penningar, ännu större är behofvet af allvarlig, brinnande bön för missionen.

* * *

En öfverblick af de sista fyra åren skulle vara ofullständig, om icke uppmärksamheten fästes vid *de betydligt ökade gåfvomedlen inom alla de amerikanska missionssällskapen.* Det talas i bibeln tio gånger mer om att gifva än om att bedja. »Dina böner och dina *allmosor*», heter det, »hafva stigit upp i åminnelse inför Gud». Det kostar att bedja: »Tillkomme ditt rike!» om vi verkligen mena, hvad vi bedja. Lekmännens missionsrörelse synes göra mer och mer klart, hvad det betyder att vara en Guds förvaltare, och att gifvandet är ett af de oundgängliga hevisen för lärjungaskap. Natnrligtvis mätes härvid gåfvans värde icke efter heloppets storlek utan efter det förhållande, hvari den står till det man äger. Vår ökade rikedom, såsom nation betraktad, möjliggör utförandet af större ting. Gud har förökat våra rikedomar, icke för att vi skola hopa dem ntan dela med oss af dem.

Siffror visa tydligt, att genom Lekmännens missionsrörelse många *män* lämnat ökade missionsbidrag. I Canada tände denna rörelse först eld och organiserades ett år tidigare än i Förenta staterna. Se här några siffror, som belysa, hur gifvandet till missionen tilltagit.

I staden Toronto, där missionsgåfvorna år 1907 uppgingo till 211,217 dollars,* uppgingo de år 1909 till 410,773. Dessa medel voro afsedda för arbetet såväl hemma som ute.

I Bnffalo ökades inom fyra lutherska församlingar missionsmedlen från 990 doll. till 3,008; inom tjngutvå metodistförsamlingar från 7,502 doll. till 17,023; inom tolf episkopala kyrkor från 1,464 doll. till 3,075; inom fyra presbyterianska församlingar från 11,332 doll. till 19,556.

Det storartade resultatet blir särskildt märkbart, om vi jämföra totalsnmman af inkomna missionsmedel i Förenta staterna och Canada för fyra år tillbaka med hvad som inflöt sista året. Trots det allmänna ekonomiska betrycket visade sig en stegring af 3 millioner dollars.

Såsom belysande för de direkta och indirekta resultaten må ock anföras följande: Till en grupp af 18 församlingar hade en vädjan ställts om ökade bidrag till hednamissionen. Resultatet var en ökning af 10,175 doll. Samtidigt ökades från samma församlingar gåfvorna till den inre missionen med 14,150 doll. och till direkta församlingsntgifter med 27,596 doll.

Från ledande män inom flera olika evangeliska kyrkor nttalas den tanken, att Lekmännens missionsrörelse utan tvifvel är den märkligaste andliga rörelse alltsedan reformationens tid. Hvad som är visst, är, att genom Guds välsignelse ett väldigt verk redan utförts genom denna rörelse. Vi ha kommit till en kritisk punkt i nationernas lif. De närmaste tio åren, yttrades af en talare vid Edinburgkonferensen, skola utan tvifvel komma att utgöra en vändpunkt i människosläktets historia samt bli mer afgörande för dess andliga utveckling än i vanliga fall många århnndraden. Om dessa tio år icke rätt begagnas, kan en skada ske, som århundraden sedan icke kunna godtgöra. Om de å andra sidan rätt användas, kunna de bli bland de härligaste i den kristna historien.

Vid det arbete, som utföres af Lekmännens missionsrörelse, äro alla skiljaktigheter med afseende på lärofrågor lagda å sido. Alla äro förenade i ett gemensamt arbete. Såsom aldrig förut börjar man inse, att vi människor äro

* 1 dollar = kr. 3: 73.

af ett och samma släkte, att hela världen är ett enda hem, att vi alla äro barn af samme Fader, att skiljemurarna äro nedbrutna, och att det nu är möjligt att öfver hela världen nå alla bröder och systrar. Någon har sagt: »Det nittonde århundradet gjorde världen till ett enda grannskap; det tjugonde måste göra det till ett enda broderskap.»

(Ur Missionary Review).

Rekreationsresa till våra utstationer.

Efter att en längre tid hafva varit bunden vid stationen längtade jag att få komma litet utom stadens murar för erhållande af omväxling och rekreation. Men hvart skulle färden bära? Jo, det bestämdes, att hela familjen, både stora och små, skulle göra en rundresa i distriktet. Det var så passande att först besöka vår utstation Hsiao-i för att vara med om kapellinvigning och stormöte. En lördagsmorgon var allt färdigt för afresan. Först bar det i väg med kossan och kalfven, ty barnen behöfde mjölk, särskildt vår lilla två månader gamla Verna, och mjölk visste vi fanns ej på någon af de platser, vi ämnade besöka. Nej, mjölk finnes i allmänhet blott i de stora städerna närmare kusten, där det är godt om utländingar.

Barnen och jag placeras inuti kärran, och gamla fru Ma, som hjälper mig med barnen, fick rum frampå. Så foro vi åstad efter två snälla dragare, eskorterade af min man på sin lilla villiga häst. Det var så skönt komma ut och få se de gröna, bördiga fälten samt de nyligen utspruckna, lummiga träden. Vi kunde ej annat än tacka

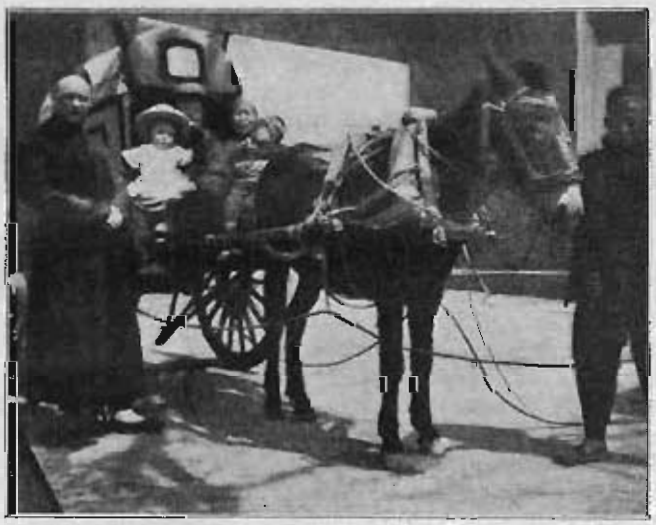

Färdiga för afresan.

Gud för god skörd. Det är en sådan nåd, ty på flera platser i Kina råder stor hungersnöd.

Vid middagstiden stannade vi litet i ett värdshus, där vi fingo njuta af en skål degstrimlor och en kopp godt kaffe med dopp. Det senare fingo vi förstås bestå oss själfva, ty sådant förekommer ej på matsedlarna i våra kinesiska värdshus.

Frampå eftermiddagen anlände vi till Hsiao-i, där vi välkomnades af våra kinesiska syskon. Vår nya gård har ett stort, präktigt kapell samt flera rum, hvilket är en stor hjälp i verksamheten. Samma dag samt på söndagsmorgonen kommo vänner ifrån landet, andra städer och byar, somliga till fots, andra på åsnor, samt kvinnorna åkande i kärror, dragna af antingen åsnor eller kor. Många, både män och kvinnor från staden, kommo

Mötesbesökare, dragna af kor.

också, så att det blef en stor skara, som samlades kring Guds ord. Alla voro glada att få vara med. Min man fick ej mycken predikohjälp, ty flera af evangelisterna voro sjuka och kunde ej komma. Men Gud hjälpte de få.

Det var så roligt få träffa gamla vänner, som jag ej sett sedan före vår hemresa, och dubbelt roligt för dem, ty de fingo ej allenast se mig och min man utan äfven våra två små flickor. Många utomstående i staden kommo endast för deras skull, ty utländska barn hade ej många af dem sett.

Vi tacka Gud för vår Hsiao-i församling, ty det har börjat blifva lif och värme där. Flera hade förut vid mötet i Tungchow genom dopet blifvit upptagna i församlingen och hafva godt vittnesbörd om sig. Våra evangelister äro också nitiska. Half nio på morgonen kunde man se dem med sina bokpåsar på ryggen gå ut för att predika. Den följande söndagseftermiddagen var det så roligt se dem och några andra troende. Den ene tog en bokpåse, en annan dragspel, en tredje söndagsskolplanscher, en fjärde tekoppar och tekanna, en femte ett bord och så i väg ut på gatan för att predika. »Skolen I ej taga bänkar också?» frågade jag. »Nej», svarades det, »det få vi låna, där vi stanna». Den som tog bordet kände jag ej till, så jag frågade efteråt evangelisten, hvem han var. »Jo, han är anställd i en butik», blef svaret. »Är han troende?» »Nej, han har hittills ej ens kommit med på våra möten, men han har sett er lilla Margaret (vår $2^1/_2$-åriga flicka) på gatan och flera gånger köpt kakor åt henne.» Så kunna äfven de små

Evangelister, färdiga för en predikotur.

hafva sitt inflytande. Vi stannade här en hel vecka, och ej så få besökande kommo, kanske de flesta af nyfikenhet för att se oss och våra barn. Vi hoppas emellertid, att något af det utsådda sädet skall bära frukt.

På lördagen ämnade vi resa till Huachow, en svensk mil ifrån Hsiao-i, men ett starkt regn hindrade oss därifrån. Eftersom ett nytt kapell äfven där skulle invigas, fick min man resa dit på söndagsmorgonen, där många samlades omkring ordet. Många af kvinnorna voro missräknade, att icke jag och barnen voro med, men när de fingo höra, att om ej vädret hindrade, skulle vi komma dagen därpå, stannade alla, som det kunde, kvar, och andra återkommo nästa dag. Eftersom det blef uppehållsväder, kunde vi fara. Kvinnorna välkomnade oss icke blott muntligt utan, såsom fallet var i Hsiao-i, äfven med gåfvor. Vi blefvo försedda med omkring 50 ägg. Barnen väckte som vanligt stor uppmärksamhet. Folket i trakten kom i skaror för att se dem. Lustigt var det att höra somligas förvånade utrop: »Men de äro ju lika våra barn!» »De ha händer också!» »Ja, till och med naglar som vi!» Lilla Vernas »tröstare» blefvo de aldrig trötta att se på och förundra sig öfver.

Vår vistelse i Huachow blef ej långvarig, ty på onsdagen skulle vi på bröllop på landet nära Hsiao-i. Men vi måste lofva vännerna att snart komma tillbaka och stanna längre.

En af våra nydöpta i Hsiao-i skulle hålla bröllop. Han var den ende troende i sin by och skulle ha kristlig vigsel. Allt gick öfver förväntan; brudens släktingar fogade sig snällt efter våra önskningar. Vigseln, stilla och högtidlig, åhördes med spänd uppmärksamhet. En stor skara män, kvinnor och barn hade kommit för att se oss och våra små. Tillfälle gafs för min man att predika för dem. Vi glädja oss åt, att denna by fått göra bekantskap med de utländska missionärerna, hvarigenom nog många fördomar ramlat. Må Herren där få vinna flera till byte!

Nästa större plats, som vi besökte, var Pucheng, en utstation, som ej varit länge öppnad. Vägen dit var rätt besvärlig, ty den var mycket smal, och vi mötte tjogtals hvetelass, som skulle till Hsiao-i för att där aflassa sitt hvete på stora båtar. Invånarna i Pucheng voro ännu mer nyfikna att se våra små än på de andra platserna, så att då de fingo höra, att vi anländt, kommo de i långa rader för att se dem. Vi fingo många dyrbara tillfällen att utså lifvets säd bland både män och kvinnor. Mina två bibelkvinnor och jag hade göra hela dagen med att taga emot kvinnliga gäster, och männen hade ännu flera besökande. På söndagen började folket komma tidigt till mötena. Öfver sextio kvinnor och öfver hundra män sutto där så uppmärksamma och lyssnade till lifvets ord, de flesta kanske för första gången. Det var den mest uppmärksamma åhörareskara af utomstående, vi sett i Kina. Då man talade enskildt med den ena eller andra, voro de lika intresserade. En af bibelkvinnorna sade: »Det är roligt tala till Pucheng-folket om Gud, ty de äro rädda för honom. I Tungchow fråga de ej efter Gud och äro ej alls rädda för att synda emot honom.» Min man predikade fyra gånger på söndagen samt gjorde äfven besök i skolorna. Dessemellan fick han samtala med besökande, som kommo oalbrutet hela dagen. Det var en af de lyckligaste söndagar, vi upplefvat. Ja, Gud verkar nu på ett alldeles särskildt sätt i den staden. När bibelkvinnorna, som stannat kvar, efter några veckor hemkommo, berättade de, att sju familjer hade förstört sina afgudar! Det var af stort intresse att höra om dessa olika familjer. En kvinna sade, att förr var hon så benägen att svärja och gräla, men att nu hade Gud intagit hennes mun, hvarför hon ej kunde göra det mer. En annan kvinna brukade ibland bedja ända till fyra gånger om morgonen, ty efter hvarje bön var det vanligtvis ännu något, hon kom ihåg, som borde framläggas inför Herren. I en annan familj på landet hade husmodern varit i staden och hört våra kvinnor berätta om Jesus. När hon kom hem, talade hon om hvad hon hört och förstörde sina afgudar. Hennes dräng, som var från Honan, sade: »Ja, den läran har jag hört förut, och den är bra, så den böra vi tro på.» Kvinnan hade lärt att bedja några ord, och nu beslöto de att hafva aftonbön hvar kväll. Husmodern, de två sonhustrurna och drängen samlades så hvarje kväll till aftonbön, fast de hvarken kunde läsa eller sjunga. Men *bedja* kunde de snart litet hvar. Deras gudstjänst var ej vidlyftig, men lyckliga voro de i alla fall, ty de hade umgänge med den lefvande Guden.

En tempelgård utanför Huachow.

Mannen och sönerna äro borta på andra trakter. Bedjen, att äfven de måtte få hunger efter lifvets väg!

Vi äro särskildt glada åt att Gud fått utföra ett godt verk hos hustrun till en, som döptes i våras. Hon är så ifrig att läsa och bedja och har mycket lätt för att lära. Hon sade, att då hennes man började gå till kapellet för att höra samt hemma läsa bibeln, önskade hon så mycket, att han skulle tala med henne om Gud, men han å sin sida trodde, att hon skulle banna honom, om han gjorde det. Så kan det ofta finnas hungrande själar, som blott vänta på att någon skall föra dem till Jesus. Måtte vi göra vår plikt mot sådana! Denna kvinna har äfven blifvit så nitisk att lära sina barn bedja. En liten parfvel på tre år, som ännu om kvällarna tycker om att få litet af mammas mjölk, måste först bedja Gud välsigna maten, innan han får något. Denna familj bor nära kapellet, så det är vår önskan och bön till Gud, att hustrun måtte blifva en dughig ledare och hjälpare för de andra kvinnorna i staden. Mannen är väl beläst och kommer troligen med tiden att bli evangelist. Han hjälper redan till med gästemottagning på stationen. Bedjen med oss för dessa två, att de måtte blifva andliga, dugliga medhjälpare! Det är en sådan brist på sådana.

Evangelium har äfven haft sitt inflytande på vår värds hustru i Pucheng. Hon har två slafflickor, som hon ständigt misshandlat. Bannor och slag vankades hela dagen. Ja, en dag tvingade hon den ena att räcka ut tungan, hvarefter hon med en tjock, glödgad nål, som användes vid opierökning, genomborrade den. Den stackars flickan kunde ej på flera dagar hålla tungan i munnen. Sedan denna kvinna kommit i beröring med våra troende, är hennes behandling af slafflickorna helt olika. O, att Gud finge frälsa henne och hennes hushåll!

Vi hade gärna velat stanna längre på denna plats, men plikten kallade oss hem igen. Vi anlände till Tungchowfu trötta men glada öfver vår resa och ännu mer förvissade, än vi förut varit, att utländska barn äro utmärkta missionärer, när det gäller att samla åhörare till evangelii predikan.

Maria Linder.

Brefafdelningen

Mienchih den 14 juli 1911.

Kära missionsvänner!

Ej långt efter vännerna Stålhammars hemresa kommo vi hit, min hustru och jag, på en rundtur till församlingarna. Båda blefvo vi först litet klena här och måste stanna en tid. Herren stärkte dock snart våra krafter. Malte Ringberg tog hand om arbetet i Honanfu, och fri från de bindande stationsgöromålen där fick jag tid att resa omkring i våra församlingar och ägna min tid åt det mer andliga arbetet. Sorgligt nog bindas vi ofta, isynnerhet på en station som Honanfu, af rent affärsarbete, hvilket så när kräfver en persons hela tid och kraft. Denna del af arbetet hoppas vi dock kommer att delvis underlättas, då järnvägen öppnas för trafik åt väster, men af allt att döma torde ej detta bli så snart.

Mienchih ligger så, att man med minsta tidspillan därifrån kan besöka de flesta af våra församlingar såväl som Yuncheng. Därtill ligger det högre och är betydligt svalare än Honanfu. Godt om utrymme är här också, sedan stationen nybyggts, och allt talade för, att vi här borde ha vår bibelkurs för infödda medarbetare, hvilken svårligen kan hållas annat än på sommaren. Vi ha just i går slutat denna kurs efter tre veckors arbete och ha all anledning att tacka Herren för det mått af kropps- och själskrafter, som han gifvit oss, samt för hans närvaro och välsignelse. Kursen har varit så ordnad, att deltagarne själfva fått utföra ett träget studiearbete. I början syntes detta svårt för de flesta, men vid slutet erkände de enhälligt, att det varit ett arbete, som rikligen lönat sig.

Hittills ha vi haft det så svalt, att jag för egen del ej haft en sådan sommar i Kina. Mycket regn har fallit under hela våren och försommaren, så att skörden till stor del tagit skada. Vår tält- och kolportörsverksamhet har ock mycket hindrats härigenom.

Dagrar och skuggor växla i vårt arbete. Hvad våra församlingar behöfva, är en genomgripande förnyelse genom den Helige Ande. Tiden för våra stormöten är oftast en tid af öfvervägande uppmuntran. De troende och sökarna komma då tillsamman, och ej sällan händer det, att flera nya kommit med sedan ett föregående möte af samma slag, och så få vi anledning att glädjas öfver, att Herrens verk ändå går framåt, fast det ej sällan för våra ögon ser ut som raka motsatsen. Att Herren utför ett nådens verk i sina barns hjärtan, få vi ock stundom erfara. Detta tager sig uttryck på olika sätt. Vid vårt stormöte i Honanfu kom en dag en af församlingsmedlemmarna in i mitt rum med ett väggur. Min första tanke, då han kom och lade det på bordet, var, att han ville ha hjälp att få det repareradt. Hans mening var dock en annan. »Gud har», sade han, »gjort oändligt stor nåd med mig, och jag ville så gärna på ett särskildt sätt uttrycka min tacksamhet mot honom. Kan jag skänka denna klocka till församlingen? Jag har ett par år tänkt på, att vi behöfde en sådan i kapellet.» Vi gladdes mycket öfver gåfvan, och vid stormötet bar den genast frukt, i det att alla blefvo så punktliga ifråga om tiden, att det var något enastående. Mest gladde vi oss dock för vår broders skull och för den trons frukt, som vuxit fram i gärning. Han var förr en djupt sjunken opieslaf, som genom Guds nåd blifvit, hvad han är.

För att om möjligt få de enskilda troende att taga mer aktiv del i Herrens verk, ha vi bildat »Christian Endeavor»-föreningar i våra församlingar. Dessa äro närmast att likna vid ungdomsföreningarna hemma i Sverige. Gamla såväl som unga få vara med. Ännu är denna gren af arbetet ibland oss så ny, att det är för tidigt säga något därom, dock har den i viss mån redan burit frukt. Vid ett möte här stod en gammal man upp och sade: »Jag har ej mycket att gifva åt Herren, ja, egentligen ingenting, men jag kan ju läsa och har därför lofvat honom att komma hit tidigt hvarje söndagsmorgon för att hjälpa kvinnorna att lära sig några skriftecken.» Nu kommer han regelbundet ej blott på söndagarna utan äfven hvarje onsdag, då min hustru har en klass

för kvinnorna, och är till stor hjälp. Han har landtbruk, men äfven i den brådaste tiden, då icke ens kvinnorna hade tid att komma midt i veckan, kom han. Det är en stor glädje och uppmuntran, då de troende på detta sätt äro villiga att offra något för Herren.

Om Gud vill, ämna vi stanna här i Mienchih, tills ledarekonferensen i Yuncheng är öfver, och återvända sedan till Honanfu.

Eder i Mästarens tjänst,
Rikard Anderson.

* * *

Utdrag ur bref.

Från Honanfu skrifver missionär *Malte Ringberg* den 10 juli:

Vid min hemkomst i dag efter ett besök i Sinanhsien fick jag del af tvänne dödsbud, hvilka jag i korthet måste omnämna.

Den ene, som fått gå hem, är J. Hyytinen, en ung sympatisk man, som efter god utbildning utsändes af våra finska trossyskon och anlände hit för tre månader sedan. Den finska fria missionen har gladt sig mycket åt att få sända ut en manlig missionär till det fält, där den i samarbete med Kina Inlandmissionen förut haft fem systrar i verksamhet. Förlusten kännes säkert mycket tung, trots det att våra vänner i Finland ha så att säga sorgen till daglig gäst. Vi andra, som med djupt deltagande stå vid de sörjandes sida, instämma i det yttrande, som en gång fälldes vid underrättelsen om den unge danskan Mads Samuel Jörgensens frånfälle: »Huru rik Herren Gud måste vara, som kan undvara en kraft sådan som han!»

Den andre, som kallats hädan, kunde blicka tillbaka på en lång, välsignad arbetsdag i Kina. Hans namn var John Mc Carthy. Ända sedan år 1867 har han stått trogen på sin post i Kina Inlandmissionen och visat sig vara en apostoliskt hängifven, helhjärtad man, som villigt och gladt förnekat sig själf. Bland de många, som, vare sig i Kina eller andra länder, blifvit andligen stärkta och sporrade genom umgänge med honom, äro undertecknad samt broder David Landin. Vi skola säkert aldrig glömma de många tillfällen dels på ångbåten före vår ankomst till Kina, dels sedermera i Shanghai och Anking, då han med exempel ur egen rik lifserfarenhet inpräntade i oss Fil. 4: 6, 7: »Hafven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid, som öfvergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus.»

O, du gamle, käre fader i Kristus, huru unnar jag dig icke den trogne tjänarens lön däruppe i härligheten!

Böneämnen.

Fröken Ingeborg Ackzell, som genomgått en kurs vid Svenska Bibelinstitutet i Södertelje, afreste den 23 sept. till London för att vid Kina Inlandmissionens hem därstädes idka språk- och missionsstudier. Vi bedja om missionsvännernas förböner för henne och för fröken Ester Berg, som fortfarande är under utbildning i London.

Missionärernas namn och adresser:

Theodor och *Sekine Sandberg* *Carl* och *Ethel Blom* *Fredrika Hallin* *David Landin*	**Yuncheng.** Sha. N. China. via Siberia och Peking.
Andrew och *Elisabet Ericson* *Agnes Forssberg* *Maria Björklund*	**Ishih.** Sha. N. China. via Siberia och Peking.
Frida Prytz *Maria Nylin*	**Puchowfu.** Sha. N. China. via Siberia och Peking.
Verner Wester	**Chiechow.** Sha. N. China. via Siberia och Peking.
Hugo och *Maria Linder* *Nils Svensson*	**Tungchowfu.** She. N. China. via Siberia och Peking.
Natanael Högman *Olga Ahlman* *Anna Eriksson* *Josef Olsson*	**Hanchenghsien.** She. N. China. via Siberia och Peking.
Ida Andersson *Anna Rosenius*	**Hoyang.** She. N. China. via Siberia och Peking.
Maria Pettersson *Maria Hultkrantz*	**Sinanhsien.** Ho. N. China. via Siberia och Peking.
Rikard och *Hildur Andersson* *Anna Janzon* *Emma Anderson* *Malte Ringberg*	**Honanfu.** Ho. N. China. via Siberia och Peking.
Gertrud Halldorf	**Yangchow.** Ku. N. China. via Chinkiang.

Enkelt postporto 20 öre, brefkort 10 öre, korsband (för 50 gram) 5 öre.

Hemmavarande missionärer.

O. och Edith Beinhoff, Aug. och Augusta Berg, R. och Dagny Bergling, Ebba Burén, Inez Bölling, E. Folke, A. och Anna Hahne, Judit Högman, G. A. och Mina Stålhammar, H. och Hilma Tjäder.

Adress: S. M. K:s expedition, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.